

Με τὸ κο τῆς γραφῆς νάχρη ἀσιμέντο χέρι,
Θὲ νῆδρα τὰ μάτια μου ὡς στῆλοροφέρα τους
Καὶ στὸ κατῶφλι θῆσται καμῆρι ἔλου τοῦ κόσμου,
— Ἄν θῆσται τὰ μάτια του ὡς στῆλοροφέρα τους
Καὶ στὸ κατῶφλι ἄν θῆσται καμῆρι ἔλου τοῦ κόσμου.
Θὲ νά σε ἐλοφόρτωκα μὲ πικρῆς στουλίης
*Ὄξω φωνῆ νῆδραχαι καὶ νῆδραχαι τὸ κλάμα.
— Ἐτὸ δὲ μ' ἐλοφόρτωκα μὲ πικρῆς στουλίης
*Ὄξω φωνῆ νῆδραχαι καὶ νῆδραχαι τὸ κλάμα,
Θὲ κῆκων καὶ θῆσται στὸ πικρῆς μου σπῆτι.
— Ἄν κῆκων καὶ ἄν θῆσται στὸ πικρῆς μου σπῆτι
Καὶ γῶ ἠμποροῦσα νῆ γενῶ λελῆνι φτερωμένῳ
Καὶ κρῆζοντες, νῆ σ' ἔδραχαι μὲξ μου νῆ πετάχης
Κ' ἔτσι θὲ σὲ ξανάμπραχαι στὸ σπῆτι μου πάλι
— Ἐτὸ δὲ ἠμποροῦσα νῆ γενῶ λελῆνι φτερωμένῳ
Καὶ κρῆζοντες με, δὲ μ' ἔδραχαι μὲξ σου νῆ πετάχης.
Κληματακρῆ ἐγινόμενε σταφυλοφορτωμένη
Στὸν τοῖχο τοῦ πατέρᾳ μου νῆ στέκιω κρεμασμένη.
— Κληματακρῆ ἄν γινόμενε σταφυλοφορτωμένη
Στὸν τοῖχο τοῦ πατέρᾳ σου νῆ στέκιω κρεμασμένη
Ἐγῶ ἐνι σουγλερόμωτῳ μὲχῆρι θὲ ἐγινόμενε
Νῆ ἐργόμενε νῆ σ' ἐκοθα στὸν ἴδιω σου τὸν τοῖχο.
— Ἄν σὲ ἐνι σουγλερόμωτῳ γινόμενε μὲχῆρι
Νῆ ἐργόμενε καὶ νῆ σ' ἐκοθα στὸν ἴδιω μου τὸν τοῖχο,
Ἐγῶ ἐγινόμενε γλήγορῳ κρεμασμένῳ κρεμάτι
Νῆ μέκλωστορχνούστανε μῆσα στὸ βρελέκι.
— Ἄν σὲ ἐγινόμενε γλήγορῳ κρεμασμένῳ κρεμάτι
Νῆ μέκλωστορχνούστανε μῆσα στὸ βρελέκι,
Κροντήρι θὲ ἐγινόμενε λαυλοδοσπλουμισμένῳ
Νῆ σ' ἔπεινα ἔλο στραγγιχέτῳ σῆ γλῶσσα σου δομένῳ.
— Κροντήρι ἄν ἐγινόμενε λαυλοδοσπλουμισμένῳ
Καὶ στραγγιχέτῳ ἔλο δὲ μ' ἔπεινα στὴ γλῶσσα μου δομένῳ.
Ποτῆρι ἔγῳ θὲ νῆδραχαι πληρωμισμένῳ ὡς πάνω,
Ποῦ τῆς κοιλίᾳ σου, πίνοντες, νῆ σῆσῃ γῆλε κάνω!
(Ἄπὸ τῆ συλλογῆ τοῦ Tolobanian)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ἜΡΩΤΑ ΚΑΙ ἩΜΕΡΑΙ

ΛΟΓΟΚΟΠΑΝΕΣ

Ἄσπρη καὶ χωρὶς κανεῖς νῆ τὸ περιμένει πρὸ
βαλαν στὴ βιτρίνα τοῦ βιβλιοπωλείου τοῦ κ. Σαλί-
δερου μερικὰ βιβλιαράκια μὲ ζωγραφιστὸ ἐμφυλλῶ
καὶ μὲ τὸν ἐκκεντρικὸ τίτλο «Σύγχρονος Ἑλ-
ληνικὸς Λογογράφου ο.ι.» Φαίνεται πὼς βάλθη-
καν τὰ θεμέλια κάποιοι βιβλιοθῆκης φιλολογικῆς.
ἄν κρίνωμε ἀπὸ τὸ σημεῖωμα ποῦ ἔχει τὸ δεύτερο
ἐμφυλλῶ «Συνα Ἄ.—Φυλλ. Ἰον». Τὸ κάθε βιβλια-
ράκι πωλείεται 20 λεπτὰ καὶ ἀπ' αὐτὸ φαίνεται δεύ-
τερο πλῆμα : ὅτι ἡ βιβλιοθῆκη γίνεται γιὰ τὸ λαό.
Τώρα δὲ δὲν εἶδαν ἀκόμα τὴ βιβλιοθῆκη αὐτὴ
κα μέλλου νῆ μῆθουν πρὶο καὶ ποινοῦ οὔγγχονου
εἰληνα λογογράφου εἶνε τὸ πρῶτο βιβλίον.
*Ο κ. Σαλίδερος εἶνε βιβλιοπώλης καὶ ἐκδότης,

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Ἐγραφε καὶ δράματα ὁ κ. Ξενοπούλος Ἰφενικά, κα-
θὼς εἶπαν τότες μερικὸι υστοῖροι τῆς κριτικῆς τὸν «Ψυ-
χοπατέρα» καὶ τὸν «Τρίτο». Τὰ δράματα αὐτὰ ἔχουν βέ-
βαια τὴν σχέση με τὸν Ἴψεν, ὅση ἢ ἀλλῆθια με τὴν
ψευτιά, μὰ καὶ ὁ κ. Ξενοπούλος δὲν δείλιασε νῆ παραδε-
χτεῖ τὸ χαρακτηρισμὸ, γιατί νομίζει, κ' ἴσως νομίζει ἀ-
κόμα, πὼς μπήκε στὸ πνεῦμα τοῦ Νορβηγικοῦ ποιητῆ, ἀφοῦ
κάποτες ἔκαμε καὶ διαλέξη γιὰ τὸ ἔργο του, χωρὶς νῆ μῆ
πεῖ ὅμως καὶ ὅτι στὴ διαλέξη αὐτῇ κανοναχοῦσε ὁ Γά-
λλος Tissot, ποῦχε γράψει τὴν κριτικὴν μελέτη γιὰ τὸν Ἴψεν
καὶ τὸ Μπιγῆρσον «Τὸ Νορβηγικὸ δράμα». Στὸν «Τρίτο»
εἶνε βέβαια κάποιω σημεῖω ποῦ δείχνει, πὼς ὁ κ. Ξενο-
πούλος δανείσθηκε ἔχτος ἀπὸ μερικὴς ἰδέες ἀπ' τὸν Ἴψεν,
καὶ τὸ τέλος τοῦ δράματός του Ὁ Ἰψεν τελειοῖε τὸ

δρῆμα τοῦ «Νόρα» με τὴ φυγὴ τῆς γυναίκας ἀπ' τὸ συ-
ζυγικὸ σπῆτι γιὰ νῆ βρεῖ τὸν ἐρωμένο της καὶ ὁ ἄντρας
της δὲν ἀγριεῖ: καθόλου. *Ο κ. Ξενοπούλος κάνει τὸ ἀνά-
ποδο· εὐώνχαι δὲλ. τὸν ἄντρα καὶ ἄφινει τὴ θέση του
κοινῶ στὴ γυναικῆ του στὸν «Τρίτο».

Γιὰ τὰ χρονογραφημάτῳ του θαρρῶ περιστὸ νῆ μιλήσω,
γιατὶ νομίζω πὼς καὶ αὐτὸς δὲν τῆραφε μ' ἀξίωση, οὔτε
περιμένει ἀπὸ τέτοια πράματα φιλολογικῆς ἀφνης, γιατί
τότες δὲν θὲ ξεχώριζε καθόλου ἀπὸ ἓνα κύριον, ποῦ θέλει
καλὰ καὶ σόνει νῆ βγεῖ φιλόλογος μὲ μερικὴς εἰδησεις, ποῦ
γράψει σ' ἐφημερίδες καὶ βάνει ἀποκότου τὴν ὑπογραφή
του: «Lado».

*Ο κ. Ξενοπούλος ἀκολοθῶντας στὴν ἐργασία του καὶ
τὸ Γκωτιέ, ἐγραψε καὶ «Γυναικεῖα πορτραῖτα» καὶ «Σκια-
γραφία συγγρόνων λογίων». ὅπως ὁ Γάλλος συγγραφεὺς
ἔχει γράψει «Portraits Contemporains». Τὸν θυμίζει ἄρ-
κετὰ σὲ πολλῆς μεριῆς, καθὼς στὴ σκιαγραφία τοῦ κ.
Μπῆμπη Ἄννιου· αὐτοῦ βρίσκει κανένας κάποιες λεπτο-
μέρειες, ποῦ τις λῆει καὶ ὁ Γκωτιέ στὸ πορτραῖτο τοῦ
Alphonse Karr. Γράφοντας γιὰ τὰ «Portraits Contempo-
rains» θυμῆθηκα κάποιω ἐπιφυλλίδῳ τοῦ «Ἀστειωσ» γιὰ
τὴν κ. Λικατέρ. Βερόνη με ὑπογραφή Π. Α. *Ο κύριος
αὐτός τεχνοκρίτης, μιλώντας γιὰ τὸ σῶμα, τὴ φωνὴ
καὶ τὴν ὑπόκριση τῆς κ. Βερόνης ξαναλέει ὅτα μὲ φράξ
ἐγραφε στὸ περιφῆρω βιβλίω του ὁ Γκωτιέ γιὰ τις ἀρτί-

ἐργο τοῦ κ. Παλαμῆ ἢ τοῦ κ. Παπαδιαμάντη ἢ τοῦ
κ. Βλαχογιάννη ἢ ὁποιου ἄλλου ποῦ ἀξίζει τὸν κό-
πο; Δὲν ἔκανε νῆ περιμαξέσει μερικὰ διηγῆματα
τοῦ Βιζυνοῦ ἢ τοῦ Μωραϊτίδου ἢ τοῦ Κρυσταλλῆ;
Θῶταν ἄμαρτια νῆ στολιστεῖ τὸ πρῶτο φυλλάδιό
του μὲ μερικὰ ἀληθινὰ ἐργα ὁσοῦτ' ἔλληνα συγ-
γραφέα, ποῦχε ζώη καὶ δύναμη, καὶ νῆχε καὶ ὁ
ἐκδότης τὴν ἀνιστόρητη τιμῆ, ὅτα προφύλαξει καὶ δῖ-
νει στὸ λαὸ τὴν ψυχὴ τοῦ συγγραφέα, ποῦ εἶνε ὁκορ-
πας ἐδῶ κ' ἐκεῖ: *Ὄχι· δὲν ἔκανε καὶ ὅταν κ' ἄ-
μαρτία, γιατί εἶπαμε πὼς ὁ ἐκδότης εἶνε ἔμπορος
τῆς συντίνας καὶ γι' αὐτὸ μόνο τὴ συντίνα νοῦ-
θει: γιατί τὸ μισθὸ τοῦ φτάνει μονάχῳ ἴσω με τὴ
σκέψη, ὅτα ἐπειδὴ ὁ Παλαμῆς ἢ ὁ Βιζυνοὺς εἶνε
ἐκλεκτὰ πνέματα καὶ γιομάτῳ Ἐθνισμὸ καὶ
ζωὴ, δὲν εἶνε ἀγαπητὰ καὶ στὴν κοσμικῆ, ποῦ
διαδάξει. Καταλάβετε;

Αὐτὸ μῆς τὸ λῆει τὸ πρῶτο βιβλιαράκι ποῦ βγαλεῖ
καὶ νῆ γιατί ἔκανε καλὰ αὐτὸ νῆ
πρωτοβάλει *Ἐνα μόνο δὲν ἐσκέφτηκε γιὰ
νῆνε πρὸ ὁσοτῳ με στὴ δουλειά του: Νῆ βάσει
γιὰ τίτλω τῆς βιβλιοθῆκης του: «Σύγχρονος
Ἑλληνοικῆς Λογοκοπῆς.» Ἐὰ πετύ-
χαινε καλῆτερα.

ΑΙΓΕΝΗΣ ΑΪΡΙΤΑΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΤΟ „ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΙ“

*Ο κ. Λαμπριώτης τῆς Ν. Σκηνῆς στὸ «Βουλευτικὸν»
τοῦ Valenciennes—μὲ κωμωδία ἐξυνοσάτη ποῦ ἐπαίχθη-
κε μ' ἄρκετῆ ἐπιτυχία καὶ εἰδείε πὼς θὲ παχθῆ πολλές
ἀκόμα φορές—ἐκέδοτῆς μὲ νίκη σιηνικὴ πρῶτης τάξεως.
Καὶ καλῆ νῆ μὲν ἦταν ἡ κωμωδία, μόνον με τὸν κ. Λα-
μπριώτην ἢ Λαμπρικὴν ἠμποροῦσε νῆ σταθῆ καὶ νῆ χει-
ρωκοτηθῆ. Ἡ μεταφράσι ἔχει μέσα καὶ μὲ ἄστυπια
πι ἔνε στὸ πιάτω—κινούρῳ καὶ ἔχει πολὺ ρομαϊκό φά-

Η „ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ“

*Ο κ. Χρητισοῦνος ἐζήτησε ἀπὸ τὸν κ. Παλαμῆ τὴν
«Τρισευγενῆ». Ἡ Νέα Σκηνὴ εἶνε ὁ μόνος θέατρος ποῦ θὲ
μπορέσῃ νῆ βγάλλῃ πέρα τὸ εὔμορφο αὐτὸ δρῆμα, ἀφοῦ
ἔχει μέσα του τὴν «Τρισευγενῆ»—στὸ πρόσωπο τῆς κ.
Πασαγιάννη, ἴσως ἴσως ὁ καὶ τὴν Μπούλα,—στὸ πρόσωπο
τῆς δ. Ξανθακῆ.

ΤΟ „ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ“

Τίτλος κωμωδίας, μεταφρασμένης μ' ἐπιμέλεια ἀπὸ
τὸν κ. Κ. Γιαννακίην. Θὲ παχθῆ ὅστωρ ἀπὸ λίγες ἡμέ-
ρες στὸ θέατρο τῆς «Νεαπόλεως». Θάρσῃ, πολὺ, γιατί
καὶ ἡ κωμωδία εἶνε ἐκλεκτῆ καὶ γιὰ τὴν εὔνοσηδῆτα, με-
τάφρασι τῆς ἐγγυῆται τὸ γούστο καὶ ἡ μέρφωσι τοῦ μετα-
φραστοῦ.

Ο ΚΟΝΤΕ-ΡΟΔΑΥΓΙΤΗΣ

στες Fanny Elssler, Madam Dorval καὶ κάποιω ἄλλῃ.
Τὴν ἴδια μεθοδὸ ἀκολοθῆσαν ὁ κ. Ξενοπούλος καὶ
στὶς διάφορες φιλολογικῆς ἢ θεατρικῆς κριτικῆς του,
προσπαθῶντας κοντὰ στῆλλα νῆ κανεῖ καὶ ὅσο μπορεῖ τῆς
μῆδας, γι' αὐτὸ ἐγραφε καὶ διαλόγους, σὴν τῆς Gyr καὶ
τοῦ Laveilan.
Μα ἀπ' ὅλη αὐτῇ τὴν ἐργασία τί βγαίνει; ἡ ἀπόδειξη
ὅτι, ὅταν τὸ περισσότερο μέρος σ' ἓνα ἔργο εἶνε ξένο καὶ κυ-
ριώτερον βάση του ἢ στραθῆ καὶ ἀπόλυτη μίμησις, καὶ ὅλο
τὸ ἔργο θῆνε ψεύτικω, ἀδύνατω, χωρὶς κανένα σημεῖω ἀ-
ληθινῆς ζωῆς.

Μ' αὐτὰ ποῦ γράφω γιὰ τὸν ἒναν ἢ τὸν ἄλλω συγγρα-
φέα καὶ θέλω νῆ δείξω καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάποδῃ τὴν ἐργασία
καθενὸς, ὅπως πολλοὶ μῆς ἐδείξαν ἴσα με τώρα μονάχα
τὴν ὄψη, δὲν ἔρχουμε νῆ πωλήσω καὶ ἐγῶ σοφία, οὔτε νῆ
πῶ, πὼς κάνω κάνα μεγάλο κατόρθωμα. *Ὄχι· ἴσως ὅτα
λέω νῆν τὰ ξέρουν ἄλλοι πολὺ καλῆτερα καὶ νῆ ἦταν σὲ
θέση νῆ σὲ ποῦν πρὶο γτυπητὰ καὶ γι' αὐτὸ πρὶο ἀποτελε-
σματικώτερα. ἴσως πάλι νῆ μὴ πολυπρόσεξαν σ' αὐτὸ τὸ
ζήτημα γιὰ πολλοὺς λόγους καὶ νῆτωρ μονάχα σ' ἐμένα
νῆ μοῦ κάνει διαφορετικὴ αἰστησῆ τὸ πρῆμα καὶ γι' αὐτὸ
νῆ καταπισῶ μὲ τέτοια δουλειά, ὅστωρ ἀπὸ πολλῆ σκέψῃ.
Ἐρῶ καὶ ἐγῶ; τὸ κάθε τι πέφτει στὴν ἀντίληψῃ τοῦ ἑνὸς
ἔτσι καὶ στοῦ ἄλλου ἔτσι. Καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ νῆχω καὶ
ἄδειω.

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(ἀκολουθεῖ)